

ควอบอยมาดนี่
กับ ดาวสอทสุดซ่าส์

โดย ชาร์มมี่ เกิร์ล

เกษาวดี บรรณาธิการ

วิกกี...

หญิงสาวเคยเป็นน้องสาวตัวน้อยที่หาไม่เคยมีมาก่อน บางครั้ง หล่อนก็ทำตัวเป็นเด็กน้อยน่ารักาณูที่คอยติดสอยห้อยตามไปโน่นมานี่อยู่เสมอ หล่อนเป็นสาวน้อยแรกรุ่งที่โปรดปรานดนตรีดี ๆ และสีสันสดใส จนกระทั่งกลายเป็นความเย้ายวนใจในที่สุด

คำคินนั้นคล้ายคลึงกับคำคินนี้...เจียบสัด เต็มไปด้วยดวงดาวและอากาศร้อนระอุ คินนั้น ทำให้เขาตระหนักดีว่า เมื่อหล่อนได้เติบโตจากเด็กหญิงตัวน้อยเป็นหญิงสาวเต็มตัว ทั้งสองก็ไม่อาจจะสานต่อเจกเช่นที่เคยเป็นมาในช่วงฤดูร้อนที่ผ่านมาได้อีกแล้ว

นับตั้งแต่คินนั้นเป็นต้นมา มาร์คเจตนาหวานล่อมเสนรีสารพัดให้ส่งเด็กสาวไปไกล ๆ เพื่อให้เกิดผลดีกับตัวหล่อนเอง และในขณะเดียวกัน ก็เป็นผลดีกับตัวเขาด้วยเช่นกัน

เขาคิดตามประสาชื่อว่า ระยะเวลาจะช่วยเยียวยาเขาให้พ้นจากความหื่นกระหายอันผิดศีลธรรมที่เขาผิดหล่อนได้

แต่ทว่ามันกลับไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิดแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่มาร์ธาได้บอกกับเขาว่า ความปรารถนาในตัววิกกีของเขานั้นไม่ได้ผิดศีลธรรมอย่างที่เขาวุ่นเกรง ถึงเวลาแล้วที่ปัญหาทุกอย่างได้คลี่คลาย ซึ่งกินเวลาไม่น้อยเลยทีเดียว

ความบอยมาดนิ่งกับสาวฮอทสุดซ่าส์

โดย ชาร์มมี่ เกิร์ล

เกษวดี บรรณาธิการ

ราคาปก 189 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปแบบอีบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บู้คคลับ

50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.ศาลายา-นครชัยศรี

ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

โทร. 02-800-2568, 02-800-2611 (9.30-17.00 น. จ-ศ)

แฟกซ์ 02-800-2569

หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

จอย
บู้คคลับ

ดาวบอยมาดนิ่ง กับสาวออกสุดซ่าส์

โดย ชาร์มมี่ เกิร์ล
เมษวดี บรรณธิการ

วิกิ ริชาร์ดกำลังโมโห

ซ้ำร้ายยังโกรธเป็นฟินเป็นไฟเสียด้วย อารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ ในร่างอันสงบนิ่งนั้น ไม่ต่างอะไรกับลาวาหลอมละลายที่กำลังปะทุอยู่ภายใต้เปลือกโลกแข็งๆ เลยแม้แต่หย้อย หญิงสาวได้แต่หลับตา แล้วปล่อยให้ตัวเองล่องลอยไปตามความรู้สึกชั่วครู่หนึ่ง จนมันแทบจะพุ่งพล่านออกมาเพราะหล่อนไม่เคยคาดคิดถึงมันมาก่อน ความรู้สึกนี้ นับเป็นความรู้สึกแรกที่หล่อนมีต่อผู้เป็นตาอย่างไม่มีที่สิ้นสุดตลอดสี่สิบแปดชั่วโมงที่ผ่านมา

ตลอดเวลาสิบเอ็ดปีที่ผ่านมา

หญิงสาวไม่รู้เลยว่า เสียน้ำตาไปมากน้อยเพียงไรในอ้อมกอดอันแสนอบอุ่นของมารดา น้ำตานี้ไม่ได้หลังรินเพื่อคุณตา หากแต่เป็นน้ำตาที่หลังรินเพื่อตัวหล่อนเอง ซึ่งเป็นน้ำตาแห่งความอ่อนล้า ภายหลังจากการเดินทางอันแสนยาวนานทางเครื่องบินและรถยนต์เสียส่วนใหญ่ น้ำตาแห่งความรู้สึกโล่งใจ และอาจจะเป็นน้ำตาแห่งความเฉยชา รวมถึงน้ำตาแห่งความสุขอันเรียบง่ายที่ได้กลับบ้านอีกครั้ง

ฉันได้กลับบ้านแล้ว...หล่อนรำพึง และจะไม่มีใครผลักไสให้ฉันไปจากที่นี่ได้อีกแล้ว

แต่ตอนนี้!

หญิงสาวรู้สึกโกรธขึ้นมาทันที โทสะก่อตัวและพร้อมที่จะระเบิดได้ทุกเมื่อ แต่ทว่า หลายปีที่ได้เล่าเรียนในโรงเรียนสำหรับบุตรของผู้มีอันจะกิน บังคับให้หล่อนเก็บอาการเอาไว้ หล่อนยังคงมองออกไปนอกหน้าต่าง หลังหลังตรงอย่างทะนงตนให้กับคนอื่น ๆ ในห้อง พลังมองเหม่อไปยังลานกว้างภายนอกอันเงียบกริบซึ่งถูกสาตส่องด้วยแสงอาทิตย์เจิดจรัส หล่อนไม่เคยหลอกตัวเองแม้สักครั้งเดียวว่า ไม่รู้สึกเจ็บปวดหรือตกตะลึงกับความปรารถนาสุดท้ายของคุณตา

“ต่อเลยคะ คุณบานส์” หล่อนเอ่ยกับนายความ ซึ่งกำลังตกอยู่ในความเงิบ คล้ายกับที่กำลังรอปฏิกริยาตอบสนองของหล่อนอยู่ กลิ่นอายของสำเนียงฝรั่งเศสกลบเกลื่อนสำเนียงที่เคยเนิบนาบแบบเท็กซัสตะวันตกจนหมดสิ้น “ฉันเชื่อคะ ว่ามันต้องมีมากกว่านั้น”

หญิงสาวรู้สึกได้ว่า ผู้ชายในห้องกำลังมองกันไปมองกันมาด้วยความสงสัยอย่างเงิบๆ ที่หล่อนไม่ยอมโต้ตอบใดๆ ซึ่งผิดไปจากปกติ เมื่อเทียบกับวิกกีคนเดิมที่มักจะสวมวิญญาณสาวสวยจอมโมโหร้ายขึ้นมาได้ทุกเมื่อ แต่ทว่า หล่อนไม่ใช่วิกกีคนเดิมอีกต่อไปแล้ว

“คุณบานส์คะ” หล่อนพูดอย่างเรียบเฉย เพื่อกระตุ้นชายที่ยังคงตกอยู่ในความเงิบ

เอมเมท บานส์กลืนน้ำลาย ก่อนที่จะอ่านพินัยกรรมและคำสั่งเสียสุดท้ายของเฮนรี ไอรอน โอคส์ แต่ทว่า วิกกีไม่ยอมรับฟังมันอีกต่อไป ทุกสิ่งทุกอย่างในนั้น ล้วนแล้วแต่มีความเกี่ยวข้องและเป็นตัวกำหนดอนาคตของหล่อน

หล่อนยังคงยืนหันหน้าไปทางนอกหน้าต่าง ฝ้ามองแนวสายที่เบก

น้ำหนักตัวมากเกินไปกัก ซึ่งกำลังเดินเตร็ดเตร่ข้ามลานกว้างอย่างไร้จุดหมาย หล่อนอดสงสัยไม่ได้ว่า บางทีเจ้าแมวนั้นอาจจะเป็นแมวตัวเดียวกับที่มารธาเลี้ยงไว้เมื่อสิบเอ็ดปีก่อน

สิบเอ็ดปี หล่อนรำพึง สิบเอ็ดปีอันไร้ค่า

อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้เป็นช่วงเวลาที่สูงงเปล่านั้นแต่อย่างใด หากแต่ช่างมีค่าและเป็นประโยชน์ แต่ทว่า มันได้มลายหายไปจนหมดสิ้น เมื่อหล่อนได้มายืนอยู่ตรงนี้ หายไปพร้อมกับความร้อนระอุภายนอกหน้าต่าง และในขณะเดียวกัน หล่อนก็ได้มองเห็นตัวเองเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน ณ ที่ตรงนี้ ในห้องๆ นี้ เด็กสาวก็ไม่เฒ่าแก่กัน ทั้งโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ กระพัดกระ-
พียดและรู้สึกเจ็บปวด เมื่อพวกเขาบอกว่า หล่อนกำลังจะถูกส่งตัวไปเรียนหนังสือ โดยที่ไม่ยอมเปิดโอกาสให้เจ้าตัวได้โต้แย้งบ้างเลย อย่างไรก็ตาม ผู้เป็นตา ซึ่งสัมผัสได้ถึงน้ำตาแห่งความฉุนเฉียวของหลานสาว ก็ยอมอ่อนข้อและอนุญาตให้หล่อนเป็นคนเลือกสถานที่เอง

“ปารีส” เด็กสาวพูดอย่างไม่เกรงกลัว หยิบยกสถานที่อันไกลโพ้นและน่าตื่นตาตื่นใจที่สุด เท่าที่เด็กหญิงอายุสิบห้าปีอย่างหล่อนจะสามารถจินตนาการได้ “ปารีส ไม่งั้นหนูก็ไม่ไป” หล่อนยังคงยืนยันกราน และหวังว่าเขาจะปฏิเสธ

คุณตาเกือบจะใจอ่อนอยู่แล้วเชียว หล่อนอ่านเกมส์ออกว่าหล่อนเป็นต่อ ปารีสช่างไกลแสนไกลจากฟาร์มปศุสัตว์ในแถบตะวันตกของเท็กซัสเหลือเกิน ไม่เพียงแต่ห่างไกลในแง่ของสภาพทางภูมิศาสตร์เท่านั้น หากแต่ ยังหมายรวมถึงด้านวัฒนธรรมอีกด้วย และในขณะเดียวกัน เด็กสาวก็ยังเด็กมาก หล่อนมองออกว่า ผู้เป็นตากำลังละล้าละลัง แต่พอมาร์ค

สนับสนุนและยื่นกรานให้หล่อนไป ผู้เฒ่าแห่งไอรอน โอคส์ก็เห็นด้วยในที่สุด

คุณตาทำให้สาวน้อยวิกก็โมโหจนได้ แต่หล่อนก็ค้นชินและเข้าใจในความหัวรั้นของเขาคือ มิหน้าซ้ำ ตัวหล่อนเองก็ได้รับการถ่ายทอดนิสัยแบบนี้มาไม่น้อย ถ้าเป็นเพราะชายชราเพียงคนเดียว หล่อนอาจจะสงบสติอารมณ์ได้มากพอที่จะยอมรับในตรรกะของการตัดสินใจของเขา แต่แล้วในที่สุด หล่อนก็ใช้ชีวิตอยู่ที่โรงเรียนอย่างมีความสุข กลับมาเยี่ยมบ้านในช่วงคริสต์มาสและช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน แต่แล้ว เมื่อถึงเวลาที่หล่อนจบการศึกษา การทรยศหักหลังของมาร์คก็ทำให้หล่อนเจ็บปวดอย่างมาก จนใจแข็งกับชายทั้งสอง

หญิงสาวหลงรักมาร์คมาโดยตลอด เริ่มต้นจากความเคารพรักของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่มีต่อพี่ชายหรือคุณลุงอันเป็นที่รัก จากนั้น ก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความรักของเด็กสาวคนหนึ่งที่มีต่อชายที่มีอายุมากกว่าเจ็ดปี ต่อมา ในช่วงฤดูร้อนที่วิกก็อายุครบสิบห้าปี หล่อนแตกเนื้อสาว กลายเป็นสาวสะพรั่งอย่างรวดเร็ว รวากับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเพียงชั่วข้ามคืน ส่วนโค้งเว้าและความเปล่งปลั่งที่ถาโถมเข้ามาอย่างฉับพลัน ทำให้หล่อนพบว่า ตัวหล่อนเองเป็นที่ต้องตาต้องใจของเพศตรงข้ามที่เข้ามาก่อร่องก่อตึกไม่น้อย หล่อนโตเป็นสาวเต็มตัวที่เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตา รอและมั่นใจในคำสารภาพของมาร์ค

หญิงสาวแน่ใจว่า มาร์ครู้ดีว่าหล่อนรู้สึกอย่างไรกับเขา แน่แน่นอนว่า เขาเองก็รู้สึกไม่ต่างกับหล่อนเช่นกัน เพียงแต่เฝ้ารอให้หล่อนเติบโตพอที่จะสารภาพรักได้เท่านั้น แต่แล้วเขาก็พึงทลายความมั่นใจของหล่อน

จนแตกละเอียดไม่มีชิ้นดี ข้ายังจับไล่ไสส่งให้พ้นจากเขาและบ้านอันเป็นที่รักในคราเดียวกัน

“ข้าจะแก้แค้นใหญ่แล้วล่ะครับ” เขาบอกกับคุณตา “ดูเธอสิครับ” เขาใช้มือข้างหนึ่งรวบด้านหลังต้นคอของวิกก็เอาไว้ “ใส่ยีนส์ขณะแนบเนื้อเชียว ดูกระดุมเสื้อเชิ้ตสิ แทบจะปรือออกมาอยู่แล้ว ผมเผ้าก็กะเซอะกะเทิงยังกะม้าในทุ่ง ไม่ได้ต่างอะไรกับพวกป่าเถื่อนตามชายแดนเลยนะครับเนี่ย”

“เอามือทุเรศๆ ของแกออกไปจากคอของฉันทันทีเดี๋ยวนี้ล่ะ” วิกก็คำทออย่างเดือดดาล พลังแกว่งรองเท้าบูทไปด้านหลังหมายจะเตะไปที่ขาของเขา

มือใหญ่ของมาร์คบีบคอของเด็กสาวแน่นกว่าเดิม แล้วยกตัวหล่อนขึ้น จนหล่อนต้องยืนเขย่งอยู่บนนิ้วหัวแม่เท้า หล่อนได้แต่เอ๋อมีมือทั้งสองข้างไปด้านหลัง แล้วคว้าข้อมือของเขาเอาไว้ พลังด่าว่าตลอดเวลา

“ปล่อยฉันทันที ไอ้ลูกชายของ...”

กระดุมเม็ดหนึ่งตรงเสื้อเชิ้ตด้านหน้าของวิกก็กระเด็นหลุดออกมาด้วยแรงรั้งจากการยกแขนทั้งสองข้างขึ้นมา และแล้วการเคลื่อนไหวของคนทั้งสามในห้องก็หยุดไปชั่วขณะ เมื่อกระดุมเจ้ากรรมกลิ้งไปตามพื้นซัดมัน พร้อมกับส่งเสียงดังอย่างประหลาดท่ามกลางความเงิบที่ก่อตัวขึ้นมาอย่างเฉียบพลัน วิกก็ได้แต่อ้าปากค้าง ใบหน้าแดงก่ำด้วยความเขินอายในขณะเดียวกัน ก็ใช้มือดึงเสื้อเชิ้ตเข้าหากัน แต่ทว่า ไม่ทันเสียแล้ว เพราะชายทั้งสองได้เห็นเต็มสองตาว่า หล่อนไม่ได้ใส่เสื้อชั้นในภายใต้เสื้อเชิ้ตสไตล์ตะวันตกไปก่อนหน้านั้นแล้ว

“เข้าใจที่ผมพูดแล้วใช่ไหมครับ” มาร์คตะคอกไล่ แล้วปล่อยให้

หล่อนเป็นอิสระ

“แกพูดหยิ่งกะฉั่นตั้งใจอย่างนั้นแหละ” หล่อนแก้ต่างอย่างฉุนเฉียว
“ฉั่นเปล่าซะหน่อย แกนั่นแหละที่ผิด ไอ้บ้าเอ๊ย”

มาร์คเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งให้กับคุณตา คล้ายจะบอกเป็นนัยว่า เห็น
ฤทธิ์ยังล่ะ

“มาร์ธาน่าจะเอาสบู่มาล้างปากหลานซะหน่อยนะ” เฮนรีออกความ
เห็นอย่างนุ่มนวล “พูดจาหยิ่งกะพวกคนงานเลย”

“มาร์ธาควบคุมเธอไม่ได้แล้วล่ะครับ” มาร์คพูดขึ้น แล้วแหม้ปาก
แน่น “ไม่เคยควบคุมได้เลยด้วยซ้ำ”

“ฉั่นไม่ได้ต้องการให้ใครมาควบคุมซะหน่อย”

“ไม่ต้องมาพูดเลย ว่าไม่ต้องการ” น้ำเสียงของมาร์คลดต่ำและฟัง
ดูตึงเครียด “ถ้าไม่มีใครห้ามเธอไม่ให้ปล่อยเนื้อปล่อยตัวกับพวกคนงาน
ล่ะก็ มีหวังได้เป็นเจ้าของเพราะห้องก่อนแต่งแน่ ๆ ”

“ไม่จริง” หล่อนแหกปากด้วยความโกรธ “ไม่มีทางซะหรอก”

ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นแน่นอน เพราะว่าชายคนเดียวที่เด็กสาวต้อง
การก็คือเขา หล่อนหว่านเสน่ห์กับพวกคนงานแค่พหอมปากหอมคอเพื่อ
ทดสอบตัวเองและความปรารถนาที่เพิ่งค้นพบเจอเช่นเด็กสาวทั่ว ๆ ไป
ก็เท่านั้น เขามองไม่ออกเลยรีงกัน

การปะทะคารมยังคงดุเดือดกว่าสัปดาห์ เมื่อบรรยากาศตึงเครียด
เริ่มคลี่คลาย วิกก็ก็เก็บสัมภาระมากมายมหาศาลเกินความจำเป็นขึ้นเครื่อง
บินไปยังปารีส มุ่งหน้าสู่วิทยาลัยที่แนะนำโดยภรรยาของเพื่อนของ
คุณตาเสียแล้ว โรงเรียนนี้นับว่ามีชื่อเสียงในการดัดนิสัยบุตรธิดาของครอบครัว

ของคนมีสตางค์ที่หัวรั้นและเอาแต่ใจตัวเองอย่างมาก

ในที่สุดวิกก็ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ หล่อนเริ่มสนุกกับโรงเรียนและเพื่อนที่ได้จากการผูกมิตรที่นั่น หล่อนยอมรับว่าประสบการณ์ทั้งหมดเป็นการผจญภัยอันน่าเร้าใจ

แต่ทว่า ไม่สามารถและไม่มีทางให้อภัยมาร์ค รวมถึงคุณตาที่มีส่วนในการเนรเทศหล่อนให้ไปจากสถานที่และผู้คนอันเป็นที่รักที่สุดด้วย

เด็กสาวตื้อตึงไม่ยอมตอบจดหมายสั้น ๆ ที่นาน ๆ จะได้รับจากคุณตาจนกระทั่งชายชราอดใจที่จะเขียนจดหมายถึงหล่อนไปเอง แต่กลับเขียนถึงมาร์ธาแทน เนื้อความในจดหมายนั้น เต็มไปด้วยคำนิยามความรุ่งโรจน์ของปารีส เพื่อนใหม่ และเรื่องเล่าเกินจริงของการผจญภัยอันน่าตื่นเต้น แต่ทว่า หล่อนไม่เคยพูดเลยว่าคิดถึงบ้านเพียงไร ไม่เคยพรับปนเลยว่าเบื่อแพ้น้ำชีว์ พิพิธภัณฑน์และวิชาทำอาหาร และไม่เคยพูดถึงว่าอยากจะทำกริตร้องออกมา เมื่อจำต้องฆ่าเวลาอีกบ่ายในแกลลลอรี่ศิลปะอีกแห่ง

เมื่อถึงเวลาที่จบการศึกษา กำแพงได้ถูกก่อขึ้นสูงเกินกว่าที่หล่อนจะพังมันลงมาได้ด้วยตัวเอง การตอบรับของการจบการศึกษาเพียงอย่างเดียวจากทางบ้าน ก็คือเช็คมูลค่ามหาศาลของคุณตา พร้อมคำแนะนำให้หาซื้อของดี ๆ ให้กับตัวเอง การ์ดจากร้ายขายยาแสดงความยินดี ลงนาม "ด้วยรัก" จากมาร์ค และผ้าคลุมศีรษะสีขาวขลิบลูกไม้จากมาร์ธา

หญิงสาวเขียนคำขอบคุณอันอบอุ่นถึงมาร์ธา แล้วแขวนผ้าคลุมศีรษะไว้ตรงหัวเตียง ซึ่งสามารถมองเห็นได้ทุกวัน หล่อนฝากเช็คในบัญชีธนาคารที่มีเงินมากอยู่แล้ว ซึ่งคุณตาจะทราบว่หล่อนได้รับแล้ว เมื่อเขาได้รับสเตทเมนต์จากธนาคารในแต่ละไตรมาส

ส่วนการ์ดนั้น หล่อนเผามันทิ้ง หลังจากที่ย่านเข้าไปซั่มามากกว่าหกครั้งด้วยความหวังว่าจะได้พบข้อความบางอย่างที่ซ่อนเร้นอยู่ในนั้น

ไม่มีใครสักคน แม้แต่มาร์ธา ที่บอกให้หล่อนกลับบ้านหลังจากที่เรียนจบ ส่วนวิกก็เองก็ทะเลาะงอนและตื้อตึงเกินกว่าที่พูดออกไปตรงๆ ว่าหล่อนต้องการอะไร

เมื่อมองย้อนกลับไป หญิงสาวมองว่าการกระทำอันไร้เหตุผลนั้น ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ไม่ได้สร้างความเจ็บปวดให้กับใคร เว้นเสียแต่ตัวหล่อนเอง แต่ต่อนั้น หล่อนเพิ่งจะอายุครบสิบแปด ผู้นำที่มีทั้งวิญญูและคุณวิญญูมากกว่าหล่อน ควรจะเกลี้ยกล่อมหรือออกคำสั่งให้กลับบ้าน หล่อนน่าจะได้กลับไปด้วยความปีติยินดี แต่ทว่าไม่มีใครทำสักคน

ด้วยเหตุนี้ วิกก็จึงหาอาชีพรับต๋มที่แพงและเก๋ไก๋ในตำบลเจ็ดของปารีสและดำเนินชีวิตเฉกเช่นสาวฝรั่งเศสทั่วไป สังสรรค์ในยามค่ำคืนจนถึงรุ่งสางเป็นประจำ สะสมงานศิลปะ ฆับริกรราคาแพงฟุ้งฉิว และซื้อเสื้อผ้าเกินความจำเป็น เรียกได้ว่ามากมายเกินกว่าที่จะสวมใส่ได้หมดเสียด้วยซ้ำ หล่อนท่องเที่ยวกับเพื่อนๆ ไปตามเทศกาลภาพยนตร์ที่เมืองคานส์ ไปดูพระอาทิตย์ที่เซนต์โทรเปอ และเล่นสกีที่เซนต์มอริซ จนเริ่มเบื่อและหางานทำในที่สุด

งานที่ว่าไม่ใช่งานที่ดีเท่าไรนักและไม่ได้จ่ายค่าตอบแทนมากมายอะไร อย่างไรก็ตาม วิกก็ไม่ได้ทำงานเพื่อเงิน แต่ไม่ใช่เพราะว่ามีเซ็กซ์ก่อนโตที่ยังคงเข้าธนาคารทุกสามเดือน หญิงสาวประหลาดใจไม่น้อย ที่พบว่าตัวเองชอบธุรกิจและทำได้ดี มีหน้าซ้ำ ออกจะเก่งเกินไปเสียด้วย ในที่สุดมันก็กลายเป็นเรื่องทำทายเป็นสำหรับหล่อน แต่อีกไม่นานนักหรอก หล่อนจะ

ได้หันมองไปรอบๆ มองหาความท้าทายใหม่ๆ ให้กับชีวิตบ้าง ต่อมา หล่อนก็พบว่า ตัวเองไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับงานที่ต้องการเอาเสียเลย

ความกระตือรือร้นและความงามของสาวบลอนด์ทำให้หญิงสาวมีหลายทางเลือก สิ่งที่หล่อนได้เรียนรู้ในโรงเรียนกินนอนไม่ว่าจะเป็นการจัดโต๊ะที่สมบูรณ์แบบ การเลือกไวน์ที่เหมาะสม หรือการคลี่คลายสถานการณ์อันตึงเครียดนั้น ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่ทักษะทางการตลาดที่สามารถนำไปใช้ได้ทันที

ด้วยเหตุนี้ วิกกี้จึงกลับไปเรียนอีกครั้งในโรงเรียนธุรกิจ สองปีต่อมา หลังจากจบการศึกษา หล่อนเข้าทำงานเป็นเลขานุการในบริษัทน้ำมันนานาชาติเล็กๆ แต่มีมั่งคั่ง ภายในระยะเวลาเพียงปีครึ่ง หลังจากที่ได้ทำงานในแผนกบัญชีในช่วงสั้นๆ หล่อนก็ก้าวสู่ตำแหน่งที่น่าอิจฉาอย่างผู้ช่วยฝ่ายบริหารของท่านประธาน

งานนี้เป็นงานที่น่าตื่นเต้นและท้าทาย หญิงสาวมีโอกาสเดินทางไปที่สำนักงานของบริษัทในซาอุดีอาระเบียบ่อยครั้ง คอยติดตามผู้บริหารไปตามบ่อและโรงกลั่นน้ำมัน นายจ้างของหล่อน อังเดร เอล ฮามิด พ่อหม้ายเลือดผสมระหว่างฝรั่งเศสและซาอุดีมีบ้านและสำนักงานอยู่ทั้งสองแห่ง นอกจากนี้ เขายังทำธุรกิจมากมายที่เกี่ยวกับความบันเทิง ดังนั้น ทักษะทางสังคมอันดีเลิศของวิกี้และทักษะทางด้านธุรกิจที่เยี่ยมยอดไม่แพ้กัน ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นประโยชน์อย่างมาก

วิกี้ก็พบว่าตัวเองอย่างดื้อดึง เมื่อความคิดถึงบ้านทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ว่าหล่อนมีความสุขดี ตอนนี ปารีสคือบ้านของหล่อน ฟาร์มปศุสัตว์ผู้น่ารักๆ กระจอกๆ ในเท็กซัสตะวันตกนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่ง

ของใครบางคนที่หล่อนเคยเป็น ไม่ว่าจะเพื่อน หน้าทีการงานและชีวิตของหล่อน ล้วนแล้วแต่อยู่ในปารีสทั้งสิ้น

สัก ๆ แล้ว หญิงสาวรู้ดีว่านั่นคือคำโกหกทั้งเพ หล่อนพร้อมที่จะกลับบ้านทันที หากใครสักคนสะกิดใจขึ้นมาว่าหล่อนต้องการจะกลับไปทีนั้น แต่ไม่มีใครสักคนที่รับรู้ จนกระทั่งโทรเลขเดินทางมาถึงหล่อนเมื่อสองวันที่ผ่านมา

ข้อความในโทรเลขทำให้วิกก็แทบทรุด ระหว่างที่หล่อนกำลังใช้เวลาในช่วงวันหยุดยาวที่ประเทศบ้านเกิดของนายจ้างในการออกสังคมและติดต่อกธุรกิจไปในตัว

เฮนรีประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ตกม้าคอกหัก เธอต้องมาพึ่งพินัยกรรมเดี๋ยวนี้...มาร์ค

ไม่มีถ้อยคำที่แสดงความเห็นอกเห็นใจใดๆ ไม่มีสิ่งใดช่วยบรรเทาความตื่นตระหนกตกใจได้เลย หญิงสาวได้แต่นั่งงั้น ทั้งโทรเลขไว้กับอังเดร เพื่อบ่งบอกความรู้สึกให้เขาได้รับรู้ ซึ่งเขาสามารถสัมผัสได้ถึงความรักกรุณาของโทรเลขได้ทันที

“มากเกินไปแล้วนะ” เขาโวยวาย พลังโบทโทรเลขไปมาอย่างฉุนเฉียว “ทำไมตามาร์คถึงได้แจ้งข่าวร้าย โดยที่ไม่คิดถึงจิตใจของคนอื่นบ้างนะ แอนเน็ต” เขาเรียกสาวใช้ที่อยู่ข้างๆ “....เก็บกระเป๋าของคุณริชาร์ดเดี๋ยวนี้เลย แล้วก็ให้ใครก็ได้เอารถมา ภายในสามสัปดาห์นี้ อย่าให้ช้ากว่านี้เชียวล่ะ “เขาโบทมือไล่สาวใช้ ในขณะที่เดียวกัน ก็จึงหล่อนออกมานอกห้องพร้อมกับเขา ให้พ้นจากสายตาอยาก رؤอยาก เห็นของแขก “ผมเสียใจด้วยนะสาวน้อย” เขาพูดขึ้น พยายามปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ พลังตบไหล่หล่อน

เบาๆ “เฮนรีนี่เป็นพ่อของคุณหรือ”

“ตาค่ะ” หล่อนแก้มให้เขาเบาๆ อย่างไร้ความรู้สึก “อังเดร คุณคงไม่ว่าอะไรใช่ไหมคะ ถ้าฉันต้องไปกะทันหันแบบนี้” หล่อนแสดงท่าที่ไม่แน่ใจ เป็นห่วงทั้งงานและแขก “ฉันรู้ค่ะว่าจะต้องจัดการสัญญาของคุณเจอร์แดน แล้วก็ยังมีงานอีกพะเรือเกวียนที่ฉันต้องทำ แต่ว่า...” หล่อนยกไหล่ “...ฉันจะกลับมาให้เร็วที่สุด เท่าที่จะทำได้ค่ะ”

“ไม่ได้นะ แย่แน่ๆ แต่ว่าตอนนี้ช่างมันเถอะ ไม่เป็นไร เดี่ยวเลขาของคุณจะเป็นคนดูแลทุกสิ่งทุกอย่างจนกว่าคุณจะกลับมา แล้วก็เฮดคูอาร์ด จะเข้ามาช่วยอีกแรง ระหว่างที่คุณไม่อยู่ ดีซะอีก เขาจะได้ดีขึ้นซะที” แสงสว่างปรากฏขึ้นมาในดวงตาดำขลับของเขา “ถึงเวลาแล้วล่ะที่ลูกชายจอมเสเพลของผม จะได้รู้ชะตากรรมของแม่ที่มันกินนะ มาจากไหน” เขาพูดขึ้น แต่วิกก็ไม่ได้หัวเราะอังกะอย่างที่หล่อนเคยทำ ยามที่เขาทำให้แสงของอเมริกันวิบัติ “คุณไปเตรียมตัวให้พร้อมเถอะนะ” เขาตบไหล่หล่อนเบาๆ “ผมจะเป็นคนโทรไปที่สนามบินเอง”

“ในโทรเลขบอกให้ฉันไปเดี๋ยวนี้ค่ะ ถ้างั้น...ฉันขอไฟท์แรกเลยนะคะ ต่อให้จะต้องต่อเครื่องยังไงก็ช่าง” หล่อนพูดขึ้น พลางเดินตรงไปที่บันไดบ้าน เสียงหนึ่งซบกล่อมอยู่ที่ไหนสักแห่งในใจของหล่อน เป็นไฟส่องทางไว้ให้กับทุกอย่างก้าว ขณะที่เจ้าตัวกำลังเร่งฝีเท้าไปยังห้องพักแขกหรูหรา ฉันทกำลังจะกลับบ้าน

ลิบแปดชั่วโมงให้หลังกับการเปลี่ยนเครื่องสองครั้ง พาวิกก็เดิน

ทางมาถึงเมืองลับบอคในรัฐเท็กซัสในที่สุด ระหว่างการเดินทางมีการจอดแวะหลายชั่วโมงที่สนามบินดัลลัส พอร์ต เวิร์ธ หล່อนออกมาจากตัวเครื่องพร้อมกับกระเป๋าซึ่งบรรจุข้าวของที่ใช้ในยามค่าคืนในมือ แล้วมองหาห้องน้ำหญิงเพื่อสร้างความสดชื่นให้กับตัวเอง หญิงสาวรู้สึกสดชื่นขึ้นมาบ้างแต่ก็ไม่ได้มากมายเท่าไรนัก ยังคงรู้สึกอ่อนเพลียจากการเดินทางและอดโรยอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ไม่มีใครที่รู้จักมักคุ้นมารอรับที่สนามบินนานาชาติลับบอคเลย นอกจากควาบอยหนุ่มแขนขายาวแก้งก้างในกางเกงสีขาวสัสีจางและหมวกปีกกว้าง เขาแนะนำตัวเอง

“แองค์ วัตคินส์ครับ คุณผู้หญิง เจ้านายสั่งให้ผมมารับคุณครับ”

ทั้งสองใช้เวลาบนรถกว่าสามชั่วโมงในการเดินทางมายังฟาร์มปศุสัตว์ ตลอดทางแทบจะเงียบกริบ มีเพียงควาบอยหนุ่มที่พูดคุยบ้างตามประสาเท่านั้น ส่วนวิกก็นั้นเหนื่อยล้าเกินกว่าที่จะสนทนาโต้ตอบกับเขาได้ เครื่องปรับอากาศในรถปีกอัฟเก่าคร่ำครีสน้ำตาลเข้มดูจะไม่เพียงพอสำหรับดวงอาทิตย์ร้อนแรงในเท็กซัสเอาเสียเลย

ระหว่างทาง พวกเขาเลือกที่จะจึงเปิดหน้าต่างแทน ทั้งสองพอใจกับอากาศปลอดโปร่งและฝุ่นจางๆ มากกว่าความร้อนระอุในตัวรถที่ปิดสนิท หล່อนนั่งนิ่ง จนแทบจะไม่กระดิกตัวตลอดการเดินทางทางรถยนต์อันยาวนาน พลังพิกศึระอย่างเหนื่อยล้ากับเบาะหลัง ทางหลวงสองเลนอันแสนยาวไกลหลายไมล์ราวกับไม่มีที่สิ้นสุด ปรากฏแก่สายตา สองข้างทางขนานข้างด้วยรั้วลวดหนามและผืนดินราบเรียบฝุ่นคลุ้งที่ไกลสุดลูกหูลูกตา

หญิงสาวรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณ เมื่อเข้ามาในอาณาบริเวณของ

ไอรอน โอคส์ หล่อนยึดตัวขึ้น กวาดสายตาสำรวจตรวจตราเส้นขอบฟ้าด้วยความอยากรู้อยากเห็นกับประตูโค้งซึ่งเด่นเป็นสง่าตรงบริเวณทางเข้าฟาร์มปศุสัตว์ ที่ตะตาดั้งแต่แวบแรกก็เห็น

“หยุดก่อนค่ะ” หล่อนออกคำสั่งคนขับรถหนุ่มเบาๆ เมื่อเขาหักเลี้ยวจากทางหลวง กระแทกประตูกันคอกที่ทำจากเหล็ก เพื่อที่จะลอดผ่านได้ประตูเหล็กสีขาว

เขาหยุดรถระหว่างที่วิกก็ลงจากรถ หล่อนยืนเงิบๆ กล่าวคำทักทายกับฟาร์มปศุสัตว์เพียงลำพัง แล้วสูดลมหายใจเข้าลึกๆ สูดฝุ่นละออง ความร้อนและกลิ่นหอมจางๆ ที่ไม่อาจลืมเลือนของซิลเวอรี เสง¹ ที่ขึ้นหรือมแหร่ม นอกจากนี้ ยังได้กลิ่นจางๆ ที่โชยมาโดยไม่มีรับเชิญจากเครื่องสูบน้ำมันซึ่งอยู่ไกลออกไป มันทำให้หล่อนหวนนึกถึงแมลงสาบพันธุ์แปลกๆ หลายพันธุ์ เครื่องสูบน้ำมันแทบจะไม่เคลื่อนไหว ขณะสูดความมั่งคั่งสีดำจากผืนดินที่ดูแห้งแล้ง สิ่งต่างๆ เหล่านี้บ่งบอกอย่างชัดเจนว่า หล่อนได้มาถึงบ้านแล้วจริงๆ

หญิงสาวยกมือระหงข้างหนึ่งขึ้นมาบังตา แล้วเพ่งมองเรือนหลังใหญ่ตรงปลายสุดของถนนอันแสนยาวไกล หล่อนมองเห็นแต่เพียงเค้าโครงของมันที่รายล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่ ซึ่งคุณตาย้ายมาปลูกเมื่อหลายปีก่อน เพื่อให้ร่มเงาและคุ้มกันตัวบ้านรวมถึงผู้อยู่อาศัยจากแสงแดดเจิดจ้า นอกจากนี้ หล่อนยังมองเห็นหลังคาของเรือนหลังนอกล่างๆ อันได้แก่ โรงนาและบ้านพักคนงานซึ่งอยู่ทางด้านหลัง ค่อนไปทางใต้ของเรือนหลังใหญ่

¹ เครื่องเทศชนิดหนึ่ง

เรือนหลังนอกดูเหมือนว่าจะใหญ่กว่าในความทรงจำของหล่อน และดูจะเพิ่มจำนวนขึ้นด้วย ซึ่งประกอบไปด้วยยู้งฉาง โรงนาและสิ่งปลูกสร้างทรงสูง เปรี้ยวยาว รูปทรงประหลาดหลายหลังที่หมุ่นอย่างเอื่อยเฉื่อยท่ามกลางกระแสลมที่ไม่ค่อยจะมีเท่าไรนัก หล่อนทิกทักเอาเองว่า มันอาจจะเป็นกังหันลมทดลองหรืออะไรสักอย่าง หล่อนระบายลมหายใจ รู้สึกราวกับถูกทรยศโดยความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ทำให้บ้านในครั้งเยาว์วัยเปลี่ยนไป แล้วปีนกลับเข้ามาในตั้วรถบีคอป

พอเริ่มเข้าใกล้ตัวบ้าน หญิงสาวเริ่มมองเห็นความเปลี่ยนแปลงต่างๆ มากขึ้น อันที่จริง อาจจะเป็นเพียงความเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ แต่สำหรับวิกก็ หล่อนกลับรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงได้เข้ามาเสียดแทงหัวใจเหลือเกิน ไม่รู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นคือการปรับปรุงให้ดีขึ้นแต่อย่างใด หล่อนหลับตาลงอย่างเหนียวแน่น ไม่อยากมองเห็นอีกต่อไป แล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง เมื่อรถกระแทกกับประตูกันคอกอันที่สอง ในที่สุดทั้งสองก็มาถึงที่หมาย

ควาบอยหนุ่มมัวแต่ง่วนกับกระเป๋าเสื้อผ้าของหล่อน เขาแบกสัมภาระนำหน้าและปล่อยให้หญิงสาวเดินตามมาเอง กระเบื้องมุงหลังคาตรงห้องโถงด้านหน้ายังคงเหมือนกับกระเบื้องในความทรงจำ มันช่วยให้ร่มเงาและความเย็น หลังจากที่เผชิญกับแดดแรงด้านนอก ภายในห้องโถงเต็มไปด้วยผู้คน วิกก็รู้สึกอ่อนเพลียและอิดโรยขึ้นมาทันที จนไม่สามารถเพ่งมองตรงๆ ได้

ทันทีใดนั่นเอง ก็มองเห็นมาร์ค ศิระชะและไหล่กว้างของเขาดูโดดเด่นมากกว่าทุกคนในห้อง

“หวัดดี วีกี้” เขาพูดขึ้น พลางปรายตามองหล่อนตั้งแต่เกลียวผม ที่เป็นประกายจรรจงเท่าหนึ่งงูตรงปลายเท้า “เธอเปลี่ยนไปนี่”

“ก็แหงอยู่แล้วไม่ใช่เธอ” หล่อนตอบอย่างเย็นชา แล้วตัวดวงเสียงขึ้นสูงโดยไม่ได้ตั้งใจให้กับน้ำเสียงที่แฝงความท้าทายและดวงตาสีฟ้าของเขา

“นั่นสินะ” เขาเห็นด้วยอย่างว่าง่าย “ฉันทึใจนะที่ได้เห็นว่าเงินทั้งหมดไม่ได้สูญเปล่า”

ลูฟฟิท ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ลูงแท้ๆ แต่หล่อนก็นับถือเขาเหมือนลูงแท้ๆ เขาเป็นหุ่นส่วนหาแหล่งซูดเจาะน้ำมันของคุณตา เขาเข้ามาจับมือทักทาย แล้วใช้มืออีกข้างตบหลังหล่อน แทนการต้อนรับกลับบ้าน จากนั้น รามอน คนสวนผู้คล่องแคล่วแห่งไอรอน โอคส์ ซึ่งแก่ตัวลงมาก ก็กล่าวคำ ต้อนรับสั้น ๆ ขณะที่สายตาของเขาเอาแต่จ้องมองพื้นเหม็ง ทุกคนดูแปลกตาสำหรับหล่อนเหลือเกิน ลูฟฟิทเพิ่งจะพูดเกริ่นได้ไม่เท่าไร มาร์ธาก็ปราดเข้าหา วีกี้ รวากับแม่วูว์เพิ่งเห็นลูกวัวที่หายไป

“น่าละอายจริงเชียว” นางตะเพิดทุกคน แล้วรวบตัววีกี้ราวกับว่าหล่อนอายุไม่เกินสิบขวบ “ไม่เห็นรีใจว่าคุณหนูกำลังเหนื่อย ไปให้พักผ่อนนะ” นางชี้นิ้วอ้วน ๆ สีน้าตาลไปที่มาร์ค “เธอด้วย เบนิตโต้ ไปสิ!” นางโบกมือไล่ทุกคนให้พ้นทาง แล้วพาวีกี้ขึ้นบันไดกว้าง เพื่อไปยังห้องนอนชั้นสอง

“มากับป่าเถอะคะ คุณหนู” มาร์ธาพูดโดยใช้คำแสดงความรักแบบเม็กซิกันที่คุ้นเคย ซึ่งวีกี้ก็ไม่ได้ยินมากกว่าสิบเอ็ดปีแล้ว “คุณหนูเหนื่อยใช่ไหมคะ มานี่มา เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วก็นอนพักชะหน่อย พอพักผ่อนแล้ว เราค่อยมาหาอะไรทานกันนะคะ”

“แต่ว่า อาหารกลางวัน” วิกก็ทักท้วงอย่างลั้งเลใจ “ตอนเข้ามา หนูได้กลิ่นเอนซิลาค้า²นี่คะ”

“พอคุณหนูตื่นขึ้นมา มันจะมีมากกว่านั้นอีกคะ” มาร์ธาพูด พลังเปิดประเป่าเดินทาง นางยื่นชุดผ้าไหมสีงาช้างให้หล่อน แล้วรูลหลังให้เข้าไปในห้องน้ำ “ไปอาบน้ำสิคะ” นางออกคำสั่ง รวากับวิกก็เป็นเด็กดีต่อเลยทีเดียว

วิกก็รับชุดมา แล้วทำตามที่นางสั่ง สิบนาทีให้หลัง หล่อนออกมาพร้อมกับรู้สึกดีขึ้นมากที่ได้อาบน้ำอย่างรวดเร็ว

“น่ารักมากเลยคะ คุณหนู” มาร์ธาออกปากชม พลังขึ้นไปที่ชุดกลางคืนที่ทำมาจากผ้าไหม “โตขึ้นมา น่ารักเชียวนะคะ มาร์คต้องชอบแน่เลย ว่ามั๊ย มานี้เร็ว” นางออกคำสั่ง ก่อนที่วิกก็จะพูดว่าหล่อนไม่ได้ใส่ใจเลยสักนิด ว่ามาร์คจะชอบที่หล่อนโตขึ้นมาแบบนี้หรือไม่ “นั่งตรงนี่คะ” นางกวักมือไปที่เตียง “ก่อนนอน แปรงผมยุ่ง ๆ นี่ซะก่อน เดินทางไกลใช้มั๊ยคะ” นางพูดต่อ โดยไม่รอและไม่ได้คาดหวังคำตอบใดๆ จากหญิงสาว ขณะที่กุหลูกุจอขนเสื้อผ้าจากกระเป๋าเดินทางใส่ตู้เสื้อผ้า

วิกก็ยิ้ม แล้วปฏิบัติตามที่มาร์ธาบอก นางไม่เปลี่ยนไปเลยแม้แต่น้อย ยังคงดูแล้ววิกก็เหมือนกับเด็กน้อยอันเป็นที่รัก “เดี๋ยวหนูจัดเองก็ได้คะ มาร์ธา” หล่อนพูด พลังกระตุกแปร่งไปตามเรือนผม

“ได้ยังงั้นคะ” มาร์ธาตอบอย่างที่วิกก็คิดไว้ไม่มีผิด “ไม่เป็นไรหรอกคะ เดี่ยวป้าจัดการตอนนี่เลยดีกว่า” นางพูดด้วยคำพูดที่คุ้นเคย

² ขนมปังกลมของเม็กซิโกสอดไส้เนื้อและผัก